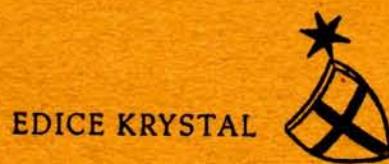

PAUL CLAUDEL

SVATÉ OBRAZKY
Z ČECH

PAUL CLAUDEL

SVATÉ OBRAZKY
Z ČECH

EDICE KRYSTAL OLOMOUC
L. P. MCMXLV

→ Svatý Václav ←

KRÁL A MUČEDNÍK

Zdence Braunerové

Ni surová rána pohana, ni vzteklost heretiků,
ni zrádci, učenci, ni žádný z politiků,
ni ti, již s prahu slavného, kde visí tělo
zavražděné,
sebrali zlatou korunu a žezlo upuštěné,
ni osiřelý národ, jenž ho zapomíná, nestačili,
by od nebeské brány velebného Václava
odloučili,
by odtrhlí od Církve a od brány Boží
pěst královskou, jež za kruh jí a za střed drží.
Zakořeněná ruko mučedníka, na níž visí celé tělo,
ukazuj Bránu stádci, jež se rozprchlo
a poztrácelo!
Jiní získali zlatem, vymohli železem,
jiní zdědili a jiní zas vyženili svou zem.
Však Čechy vstřebaly svého panovníka: žádný
lán,

jenž nebyl by jeho tělem a krví živen a pronikán,
žádné srdce, jež nemá z Krále nesmazatelné
zabarvení!

Po práci dne robotního, po žatvě jednodenní
vyvstává na erbu Evropy a svědectví vydává
znova,

kde střed má Evropa, kde uzel svých vodstev
chová,

vyvstává opět, září, žije, zkvétá a zjevuje se znova,
zas a zase, věčně nová a čerstvá, svědectví vydává
na sněhu skvrna krve svatého Václava!

Drž se, Čechu zarputilý! Kruhu se nepouštěj,
Václave!

Závratně modlí se v nebi zde za ty obilné
lány své,

v nichž leží příkrá údolíčka a širé rybníky spící,
za Čechy, vězci mezi Čtyřmi Lesy a čekající;
za muže žhavé a chytré a tělnaté ženy modrooké,
za obilné lány rovinaté a přeširoké!

Vše rovné je, však v dálí cibulovitá zvonice ční
v povětří,

a za černou čarou jedlí zřít močál, hospodu
a domy tří,

kde křížem začíná cesta, jež až k Bohu vede
a již lemuje dvě a dvě do nekonečna spolu
jdoucí jablůnky bledé.

145

↗ Svatá Ludmila ↘

KRÁLOVNA A MUČEDNICE

Vše, co je zastřeno, co je bez tváře a půvabu,
co se bojí,
choť, jež nemá přítelkyň, matka, jež mlčky
stranou stojí
a jejíž srdce jen synu se někdy odhalí hluboce,
vše, co mnoho dalo a stvořeno bylo pro své ovoce,
vše, co mnoho přijalo a plno je, až přetéká,
vše, co mnoho ví a co na nic už nečeká,
a vše, co jako královny a řeholnice jindy i nyní
svou celou duši tají, to Ludmilu má za svou
ochránkyni.

Závoje svého nepouští a umírá uškrcena,
zrak neobrávitivší a nejsouc ani udivena.

Jako člověk ženu omdlévající podpírá,
tak vrah ji objatu drží po dobu, co umírá,
až náhle v náručí se mu rozplete, bílý jak sníh
a těžký, pletenec, v němž svítá několik nitek
ryšavých.

* Svatý Jan Nepomucký *

MUČEDNÍK

Tam, pod starým mlýnem, jaké to světlo mdle?

— Tot svéhlavého Jana tělo, do řeky vržené. —

Sladká luna osvětuje májovou noc svěží!

Hvězd patero u samé vody označuje místo, kde
on leží.

Pluje, zadržen kůlem, jak žene ho proud,
proto, že tyrana nechtěl poslechnout

a vyzradit, co v zpovědnici mu pověděla žena.

Skříženy ruce, z nichž každá je kněžskou komží
přidržena,

tak na zádech, zářivý, rychlou vodou plyne.

Jasným nebem hromada pomalých mračen se
šíne.

Vše se oddává noci a všechno věří létu!

Jet polovina Máje. Nahoře v mlynářově zahradě
v květu

září stromek celý bílý v svitu měsíce.

V židovské čtvrti zmlká hlasů směsice.

Kdes žena zpívá, pak se odmlčí. A spáč pak zas uslyší v dálí na mostě svého psa naříkající hlas.
Ach, jak vzdálen je nyní svět! V životě širém všechno je konečně překlenuto mřírem!

Mocněji, než kdysi Sigmundův zvon,
podivné souhvězdí nocí se mísí ve vody hučící shon.

Jaké vlny je vyvrhly, nebesa či přece řeka?

Zdá se, že s jejich šumotem splývají slovanská
slova měkká,

jak slova ženy, jež tlumeně šeptá a stená.

Jeho město je kolem něho, na střeše střechu, na
stěně stěna,

Královským Hradem vzhůru až k obloze
vyvýšená.

Nad sebou vidí jako Hmotu, Tvarem zastíránu,
otvírati se trojitych Nebes obrovitou bránu,
a nahoře, nesmírný, malíčký, do středu dán,
v náručí Boha otce — Ježíš Kristus náš Pán.

◎ Pražské Jezulátko ◎

Sněží. Celý svět je asi mrtev. Jeť prosinec.
Avšak v malé světnici, můj Bože, jak dobrě je
přec!

V krbu jsou samé uhlíky červenavé,
jež vrhají na strop odlesky plavé,
a slyšeti není než vodu, jež potichounku vře.
Tam mezi dvěma postelemi na polici nahoře,
ve své skleněné kouli, korunu na hlavě nasazenu,
v jedné ruce držíc svět a druhou majíc

připravenu,
by zakryla ty malé, jež k ní přijdou v důvěře,
když tak milé ve svého roucha slávě a nádheře
a skvostné pod tím širákem žlutým je,

Pražské Jezulátko trůní a panuje.

Před krbem, jenž je osvětluje, samo jen ve své
skříni,

jako hostie skrytá ve svatyni,

Dítě Boží bratříčky své do svítání ochraňuje
nyní.

Neslyšitelna jako tiše stejnoměrný dech,
věčná přítomnost světnici plní v koutech všech
a k těm nevinným a prostým věcem se hodí!
Když je s námi, nic zlého se nám nepřihodí,
Lze klidně spátí: Ježíš, náš bratříček, je tu přeci,
je s námi, a s ním i všechny ty milé věci:
panenka překrásná, koník dřevěný
i ovečka jsou všechny tři tu v koutě složeny.
My spíme, však všechny ty naše milé věci jsou
zde.

Záclony jsou zastřeny... Tam dole, neví se ani
kde,

v noci a sněhu začínají jakés hodiny býtí.

Dítě v teplé postýlce s blažeností cítí,
že leží a že je tu někdo, kdo je má rád,
pohně se, šeptá cos, ručkou jako by chtělo něco
brát,

chce se probudit, však ví, že může klidně spát.

PAUL CLAUDEL:

SVATÉ OBRÁZKY Z ČECH.

V PŘEKLADU O. F. BABLERA

A SKRESBAMI A. M. MACHOURKA

VYDALA JAKO SVÚJ 76. SVAZEK

DOMINIKÁNSKÁ EDICE KRYSTAL

V OLOMOUCI LÉTA PÁNĚ 1945.

GARMONDEM MENHARTOVY ANTIKVY

VYTISKL KAREL KRYL V KROMĚŘÍŽI.